

**AZ EURÓPAI UNIÓ
TANÁCSA**

**Brüsszel, 2008. november 19. (16.01)
(OR. en)**

**Intézményközi referenciaszám:
2008/0223 (COD)**

**15929/08
ADD 2**

**ENER 398
ENV 850
CODEC 1592**

FEDŐLAP

Küldi:	az Európai Bizottság főtitkára részéről Jordi AYET PUIGARNAU igazgató
Az átvétel dátuma:	2008. november 17.
Címzett:	Javier SOLANA főtitkár/főképviseelő
Tárgy:	Bizottsági szolgálati munkadokumentum – amely a következő dokumentumot kíséri: Javaslat – Az épületek energiateljesítményéről szóló 2002/91/ek irányelv átdolgozására = A hatásvizsgálat összefoglalása

A delegációk mellékelten kézhez kapják a Bizottság dokumentumát – SEC(2008) 2865.

Melléklet: SEC(2008) 2865

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 13.11.2008

SEC(2008) 2865

BIZOTTSÁGI SZOLGÁLATI MUNKADOKUMENTUM

amely a következő dokumentumot kíséri:

**JAVASLAT AZ ÉPÜLETEK ENERGIATELJESÍTMÉNYÉRŐL SZÓLÓ 2002/91/EK
IRÁNYELV ÁTDOLGOZÁSÁRA**

A HATÁSVIZSGÁLAT ÖSSZEFOGLALÁSA

{COM(2008) 780 végleges}

{SEC(2008) 2864}

A HATÁSVIZSGÁLAT ÖSSZEFOGLALÁSA

Az EU építőipari ágazata és az európai uniós szakpolitikai célkitűzések

Az EU teljes végfelhasználói energiafogyasztásának és CO₂-kibocsátásának legnagyobb része, azaz mintegy 40%-a a lakó- és kereskedelmi épületek energiafelhasználásának tudható be. Az épületekkel kapcsolatos tevékenységek az EU gazdaságának jelentős részét képviselik: az EU GDP-jének kb. 9%-át, foglalkoztatásának pedig 7–8%-át alkotják. A költséghatékony energiamegtakarítás jelentős potenciált rejt magában, és ez komoly gazdasági, társadalmi és környezeti előnyökkel járhat. Az EU építőipari ágazata tehát jelentős szerepet játszhat az EU növekedéssel, energiával és éghajlattal kapcsolatos szakpolitikai célkitűzéseinek elérésében, egyúttal pedig hozzájárulhat a polgárok fokozottabb komfortérzetéhez és energiakiadásaik csökkentéséhez. Az épületek energiahatékonysága az energiával és éghajlatváltozással kapcsolatos – és az Európai energiapolitika című bizottsági közleményben¹ ismertetett – közösségi célkitűzések elérésére vonatkozó nagyobb ívű kezdeményezéseknek is fontos eleme.

Az EU jogalkotási intézkedései

A meglévő alapvető európai uniós jogi aktusok közül az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv tekinthető a legfontosabb eszköznek, amely holisztikusan közelíti meg az építőipari ágazaton belüli hatékony energiafelhasználást: a fűtés, a vízmelegítés, a hűtés, a szellőztetés és a világítás energiaszükségleteivel egyaránt foglalkozik.

Az irányelv különféle szabályozási (pl. az energiateljesítményre vonatkozó követelmények) és információ alapú (pl. tanúsítványok és ellenőrzések) eszközöket ötvöz egyetlen jogi szövegben:

- A tagállamoknak az új, illetve a jelentősebb felújítás előtt álló nagyobb, meglévő épületek energiateljesítményére vonatkozóan minimumkövetelményeket kell megállapítaniuk.
- A tagállamoknak létre kell hozniuk az épületek energiaminőségéről és a fejlesztendő elemekről információt biztosító, az épületek energiateljesítményére vonatkozó tanúsítványok rendszerét. A tanúsítványok tíz évre szólnak, azokat be kell mutatni a leendő vevőknek vagy bérlőknek.
- A tagállamok kötelesek létrehozni egy rendszert a közepes és nagy méretű fűtő- és légkondicionáló rendszerek rendszeres ellenőrzésére, hogy figyelemmel kísérhessék és optimalizálhassák azok energiateljesítményét. Alternatív megoldásként a tagállamok promóciós kampányokat is indíthatnak, amennyiben bizonyítani tudják, hogy ezek hatékonysága egyenértékű a fűtőrendszerek ellenőrzésével.

Az irányelv nem határoz meg az egész Unióra vonatkozó konkrét szinteket, hanem a tagállamok számára írja elő a rendelkezéseinek végrehajtását szolgáló mechanizmusok megállapítását. Szintén a tagállamok felelőssége saját módszertan létrehozásával vagy a meglévő európai normákat felhasználva kiszámítani az épületek energiateljesítményét, illetve

¹ COM(2007) 1

gondoskodni arról, hogy elegendő számú képesített szakértő álljon rendelkezésre a tanúsítványok kiadásához és az ellenőrzések végrehajtásához.

Az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv eddigi fő hozadéka elsősorban az volt, hogy az épületek energiahatékonyságának kérdését politikai napirendre tűzte és az építőipari kódexek részévé tette, továbbá erre felhívta a polgárok figyelmét. A végrehajtás számos tagállam számára bizonyult kihívásnak, mostanáig mindenesetre 22 tagállam nyilatkozott úgy, hogy az irányelvet maradéktalanul átültette joggyakorlatába (ennek vizsgálata folyamatban). A végrehajtási költségeket több tagállam mérsékeltnak ítélte, ugyanakkor arról számolt be, hogy az irányelv jelentős előrelépést hozott az energiamegtakarítás terén az építőipari ágazatban.

Szükség van további intézkedésekre?

Az építőipari ágazatban ez idáig végrehajtott intézkedések ellenére még mindig jelentős a kihasználatlan költséghatékony energiamegtakarítási potenciál. Ennek oka az ágazat összetettségén és a piaci hiányosságokon túl (pl. az energiaárakkal kapcsolatosan az externáliák hiányos internalizálása, a bérlők és a lakástulajdonosok problémái, az elégtelen tájékoztatás, illetve az új és innovatív technológiák korlátozott alkalmazása) az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv szövegezésének elégtelenségeiben, illetve az irányelv végrehajtása terén tanúsított kisebb fokú elszántságban keresendő.

A kihívások kezelését illetően a lehetséges alternatívák a következők:

- az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv hatályon kívül helyezése és „puha” szakpolitikai eszközökkel való felváltása. Ez proaktív és ambiciózus intézkedéseket, továbbá valamennyi tagállam számára igen magas költségeket jelentene.
- az eddigi gyakorlat folytatása, illetve a meglévő intézkedések változatlan megtartása, tovább folytatva és javítva a végrehajtást. Ebben az esetben sem az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv alkalmazási körét meghaladó potenciált, sem az abban rejlő összes lehetőséget nem használják ki.
- Európai uniós szintű fellépés az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv kiegészítő és továbbfejlesztett eszközei útján.

A három szakpolitikai alternatíva közül az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv felülvizsgálata bizonyulhat a leghatékonyabbnak az európai uniós szakpolitikai célkitűzések teljesítését illetően. Minderre a jelenlegi rendelkezések olyan jellegű módosításával kerülhet sor, amely megtartja az elveket és ezek lényegét, ugyanakkor viszont jelentős mértékben javítja hatékonyságukat. Ezzel a javasolt módosítások átültetése és értelmezése könnyebbé válhat, ám az irányelvben rejlő potenciál és a kapcsolódó előnyök jobban kiaknázhatók. Az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv végrehajtásának folytonossága létfontosságú kérdés.

A szakpolitikai eszközök integrált ötvözete látszik célravezető megoldásnak, így egyéb – bár önmagukban elégtelen – nem szabályozási jellegű intézkedések szükségesek az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv végrehajtásának kiegészítéséhez. További megerősítést igényelnek a további pénzügyi és adóügyi ösztönzők, a tájékoztatás, a szakértők képzése, illetve az önkéntes intézkedésekről történő megállapodások biztosítására irányuló törekvések.

Az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelvben eleve szereplő „puha jogi” eszközök további fejlesztést igényelnek.

Az EU joga ezen tevékenységek folytatására

Az éghajlatváltozás, az energiaellátás biztonsága és a környezetvédelem egyaránt összehangolt európai uniós szintű intézkedéseket tesznek szükségessé. Az energiahatékonyság részben megoldást kínálhat az említett problémákra, az európai uniós szinten e területtel kapcsolatban már elfogadott eszközök pedig a közösségi fellépés iránti igényt tükrözik.

Az építőipari ágazatból származik a kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá nem tartozó CO₂-kibocsátások kb. fele, és az ágazat csökkentési költségek nélkül vagy csak alacsony csökkentési költségek mellett képes a CO₂-kibocsátás jelentős csökkentésére. Az építőipari ágazat sajátosságai korlátozzák az energiahatékonysági előnyök mértékét, és az építőipari termékek, illetve az épületekkel kapcsolatos berendezések és szolgáltatások az EU belső piacának fontos összetevői. Emellett mivel az egyének mobilitása egyre nő, továbbá egyre több vállalkozás működik egyidejűleg az EU több államában is, a hasonló intézkedések csökkenthetik az ezekre háruló adminisztrációs terheket.

Az energiahatékonyságra vonatkozó célkitűzéseket ezért a tagállamok önállóan nem valósíthatják meg elégséges mértékben, és közösségi szintű intézkedésre van szükség a nemzeti szintű tevékenységek előmozdításához és támogatásához. Az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv főbb elemeit az irányelv 2002-ben történő elfogadásakor a szubszidiaritás és az arányosság elve alapján már megvitatták, és a gyakorlatban is vizsgálták a megközelítés megfelelőségének alátámasztására.

Milyen lehetőségek kínálóznak az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv javítására?

A hatásvizsgálat megállapította, hogy az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv több eleme is fejleszthető. Ezek általában mindenekelőtt bizonyos ellentmondásos szövegrészek felülvizsgálatát, illetve a hatályos irányelv főbb pilléreit érintik. Az egyes pilléreken belül a jogalkotók több opciót is elemeztek azok gazdasági, társadalmi és környezeti hatásaira, továbbá a szubszidiaritást és az arányosságot érintő következményeire tekintettel.

Az elemzés során számos adat- és információforrásból merítettek: a PRIMES alapvető modelladataiból és az Energiaügyi és Közlekedési Főigazgatóság előrejelzéseiből, az Ecofys BEAM modelljéből, több mint 35 tanulmányból, az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv végrehajtásának tanulságaiból, továbbá a tagállamok és az érintettek észrevételeiből.

A megvitatott opciók körében a szakpolitikai eszközök ötvözte, illetve nem szabályozási jellegű alternatívák, úgymint tájékoztatás és más puha eszközök egyaránt szerepeltek. Az öt fő tevékenységi terület a következő:

Egyértelműsítés és egyszerűsítés

Ez elengedhetetlen az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv megfelelő végrehajtásához. E területen két fő intézkedés lehetséges: (i) magának a szövegnek az egyértelművé tétele és egyszerűsítése, és (ii) a megfelelő jogi forma megválasztása (átdolgozás vagy módosítás).

A: 1000 m²-es küszöb a nagyobb felújítás előtt álló meglévő épületek tekintetében

Az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv rendelkezése, amelynek értelmében csak az 1000 m²-t meghaladó alapterületű épületek nagyobb felújítása esetében teljesítendő bizonyos energiateljesítménnyel kapcsolatos követelmények (a beruházás vagy meghaladja az épület – telekár nélkül számított – összértékének 25%-át, vagy pedig a felújítás az épületburkolat több mint 25%-át érinti), azt jelentik, hogy az EU építőipari ágazatának mindössze kb. 29%-át érinti e rendelkezés. Az energiahatékonysági intézkedéseket egyértelműen akkor a legcélszerűbb bevezetni, amikor az épületet jelentős mértékben felújítják (kb. 25–40 évente). Ilyen módon nem magasak a beruházás kiegészítő szükségletei, és az energiamegtakarításnak köszönhetően ezek az intézkedések élettartama alatt meg is térülnek.

Az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv alkalmazási körének lehetséges bővítését illetően három lehetőséget elemeztek:

A1. lehetőség: A küszöb 500 m²-re való csökkentése

A2. lehetőség: A küszöb 200 m²-re való csökkentése

A3. lehetőség: Az 1000 m²-es határ eltörlése

Bármely opció esetén a tagállamok a felelősek az egyedi energiahatékonysági követelmények megállapításáért, és a „nagyobb felújítás” meghatározását meg kell tartani.

Az elemzés szerint az A3. lehetőség a legelőnyösebb.

B: Energiateljesítményre vonatkozó tanúsítvány

Az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv értelmében már előírt tanúsítványok határozottan hozzájárulhatnak az energiahatékony épületek kereslet vezérelte piacának megteremtéséhez, mivel ezek lehetővé teszik, hogy a gazdasági szereplők a költségeket az energiafogyasztás és a hatékonyság vonatkozásában becsüljék meg. A gyakorlatban azonban egyes kibocsátott tanúsítványok minősége nem kielégítő, illetve ezeket az ingatlanügyletek során nem bocsátják módszeresen rendelkezésre. Mindezek a tanúsítványok tényleges hatását erősen korlátozzák.

B1. lehetőség: A tanúsítványokra vonatkozó minőségi és megfelelési követelmények. A javaslat szerint a hatóságok vagy az akkreditált intézmények véletlenszerű mintavétel útján ellenőrzik a tanúsítvány minőségét és az épületekre vonatkozó energiakódexeknek való megfelelést. Ez biztosítja a tanúsítványokban feltüntetett információk megfelelő minőségét és megbízhatóságát. Ez várhatóan növekedést eredményez a felújítások ütemében, és ilyen módon jelentősebb energiamegtakarításhoz vezet.

B2. lehetőség: Annak előírása, hogy a tanúsítványra vonatkozóan ajánlott költséghatékony intézkedéseket bizonyos időtartamon belül hajtsák végre. Egy ilyen követelmény eredményeként jelentősebb megtakarítások várhatóak, ugyanakkor azonban az EU polgárait és vállalkozásait jelentős pénzügyi teher sújtaná, mivel az intézkedéseket nem feltétlenül kíséri „nagyobb felújítás”, és így azok uniós szinten nem indokolhatók.

B3. lehetőség: A tanúsítványok ingatlanhirdetésekben és/vagy ingatlanügyletekkel kapcsolatos dokumentumokban történő kötelező szerepeltetése. Ez azt jelentené, hogy az

épület energiateljesítményére vonatkozó információkat feltüntetik az ingatlanügyletekre irányuló hirdetésekben (az új gépjárművek CO₂-kibocsátásának ismertetéséhez hasonlóan), és hogy a tanúsítványt minden ügylet során be kell mutatni.

B4. lehetőség: A tanúsítvány más támogatási vagy visszatartási mechanizmusokhoz való kapcsolásának előírása. A javaslat szerint a tanúsítványban igazolni vagy indokolni kell egy épület energiahatékonyságának adott pénzügyi ösztönző segítségével elért javulását. Ez segíthet az ingatlantulajdonosok/bérlők számára abban, hogy befektetéseik költséghatékony voltáról tájékozódás alapján dönthessenek, illetve alátámasztaná, hogy a rendelkezésre bocsátott finanszírozás valóban energiamegtakarítással jár. Egy ilyen követelmény azonban nem feltétlenül áll összhangban a szubszidiaritás elvével, és az irányelv jogalapjának módosítását is szükségessé teheti.

Az elemzés arra világított rá, hogy a B1. és a B3. lehetőség jelentős mértékben hozzájárulhat a kérdéses európai uniós szakpolitikai célkitűzések megvalósításához. A B4. lehetőséget az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv alkalmazási körén kívül is fejleszteni kell.

C: A fűtő- és légkondicionáló rendszerek ellenőrzése

Az ilyen rendszerek igen magas energiamegtakarítási potenciált rejtnek magukban, ami teljes energiafelhasználásuknak akár 40–60%-át is jelentheti. Az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv jelenleg rendszeres ellenőrzést ír elő egy bizonyos küszöb felett, a következmények mégsem világosak igazán. Az ellenőrzések minősége sem mindig kielégítő. Végso soron úgy becsülik, hogy az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv e területen 2020-ig mindössze 10%-os energiamegtakarítást eredményezhet. A további megtakarításokat illetően még sok tennivaló akad.

C1. lehetőség: A fűtő- és légkondicionáló rendszerek tekintetében „felülvizsgálati jelentés” előírása. A javaslat szerint egy független szakértő „felülvizsgálati jelentés”-t készít, amely a fűtő-/hűtőrendszer energiahatékonysági besorolását tartalmazza a fejlesztési ajánlásokkal együtt, és ezt átadják az épület tulajdonosának. A jelentés komoly előrelépés a meglévő követelményekhez képest, és segíthet a fogyasztóknak abban, hogy a költséghatékony energiamegtakarítást illetően komoly lehetőségeket ismerjenek meg.

C2. lehetőség: Megfelelőségi követelmények bevezetése. A javaslat szerint a különféle részletezettségű felülvizsgálati jelentéseket véletlenszerű mintavétel útján ellenőrzik. Ez biztosítja az ellenőrzések rendszeres elvégzését és kielégítő minőségét.

Az elemzés szerint együttesen a C1. és a C2. lehetőség a legelőnyösebb.

D: Energiateljesítményre vonatkozó követelmények

Jelenleg a tagállamok állapítják meg az energiateljesítményre vonatkozó egyedi követelményeket és az elérendő célok szintjét. Ezek az EU-n belül nagymértékben eltérnek, akár egyazon éghajlati zónán belül is, és számos tagállam még nem érte el a költségoptimális szintet. Az eltérő számítási megközelítések és felhasznált paraméterek miatt nem egyszerű feladat a határokon átnyúló összehasonlítás. Ezért a további közösségi szintű ösztönzés további energiamegtakarítást eredményezhet.

D1. lehetőség: Az egész EU-ra kiterjedő energiateljesítményre vonatkozó követelmények meghatározása. A javaslat szerint egyedi energiateljesítményre vonatkozó követelményszinteket állapítanak meg. Ez azt jelenti, hogy az energiamegtakarítási potenciál

jelentős részét kihasználják, könnyebbé válik a határokon átnyúló vállalkozások működése, és támogatást kap a kapcsolódó építőanyagok és -berendezések belső piaca. Azonban az ilyen szintek meghatározása igen körülményes és vitatott feladat, továbbá igen magas szintű uniós szabályozást tenne szükségessé.

D2. lehetőség: Teljesítményértékelési mechanizmus bevezetése. A javaslat értelmében az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv alapvető módszertanában teljesítményértékelési mechanizmust szerepeltetnek az épületek energiateljesítményére vonatkozó követelmények költségoptimális szintjének kiszámítására. Az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv hatályos rendelkezéseit nem módosítják, és a tagállamoknak továbbra is egyedi szinteket kell megállapítaniuk. Egy teljesítményértékelési mechanizmus egyértelműen jelezné, ha a tagállamok az optimális szint alatt vannak, vagyis azt, ha az épületekre vonatkozó szabályozás alkalmazásakor minden alkalommal elmaradna az energiamegtakarításból származó pénzügyi haszon. Ez „puha jogi” eszköz, azonban olyan jelentős nyomást eredményezhet a többi tagállam részéről, amely végső soron valamennyi tagállamot az optimális állapot és ilyen módon jóval magasabb szintek felé terel.

D3. lehetőség: Folyamatosan alakuló fejlesztési rendszer előírása az épületállomány tekintetében, a leggyengébben teljesítő épületekre összpontosítva. A javaslat szerint a tagállamok cselekvési terveket készítenek arra vonatkozóan, hogy hogyan növeljék a leggyengébben teljesítő épületek felújítási ütemét, illetve energiahatékonyságát. Egy ilyen megközelítés magas adminisztrációs költségeket jelentene a tagállamok számára, emellett pedig a gyengén teljesítő épületek tulajdonosai számára is komoly tehernek bizonyulna.

D4. lehetőség: Európai uniós szintű alacsony vagy zero energiafogyasztású/szén-dioxid-kibocsátású/passzív épületelemekre vonatkozó követelmények megállapítása. Ha az új épületek tekintetében egy bizonyos időponttól kezdve bevezetik az említett követelményt, azok igen jó teljesítményt mutatnak majd fel, illetve mindez elősegíti az innovációt. Mindenesetre ezzel a lakások is növekednének, a további beruházások pedig nem feltétlenül térülnek meg teljes mértékben az energiaköltségek megtakarításával, és mindez komoly terhet jelenthet a polgárok és a nemzeti költségvetések számára. Ilyen módon puhább megközelítés válhat szükségessé, amelynek keretében a tagállamokat olyan „menetrendek” kidolgozására kötelezik, amelyekben azok demonstrálhatják az alacsony energiafelhasználású / kibocsátású lakásokkal kapcsolatos elkötelezettségüket.

Az elemzés szerint a D2. lehetőség jelentős mértékben hozzájárulhat a költségoptimális szintek megvalósításához. A D3. lehetőséget a tagállamok a nemzeti szintű tevékenységek megkezdésekor alkalmazhatják, különösen a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek vonatkozásában. A D4. lehetőséget kevésbé előíró formában, vagyis pl. nemzeti menetrendek útján lehet megvizsgálni.

Az állami szektor példamutató szerepét várhatóan fokozzák a tanúsítvány bemutatására vonatkozó szigorúbb követelmények, illetve a felülvizsgált rendelkezések teljesítésére vonatkozóan a többi ágazathoz képest rövidebb határidők.

Következtetések

Az irányelv felülvizsgálatával jelentős mértékű pozitív hatások várhatók. Mindez az építőipari ágazatban fennmaradó potenciál legnagyobb részét kihasználná, emellett pedig az épületek energiateljesítményéről szóló hatályos irányelv teljes potenciáljának

megvalósításához is hozzájárulhat. Mindez egyszerűsített és javított keretet teremtené az energiamegtakarításhoz.

A legelőnyösebb számszerűsíthető lehetőségek minimális teljes hatása a következő:

- 60–80 Mtoe/év energiamegtakarítás 2020-ig, vagyis az EU végső energiafogyasztásának 5–6%-os mértékű csökkentése 2020-ban;
- 160210 Mtoe/év CO₂-megtakarítás 2020-ig, vagyis az EU teljes CO₂-kibocsátásának 4–5%-os mértékű csökkentése 2020-ban;
- 280 000(–450 000) potenciális új munkahely 2020-ig, főleg az építőipari ágazatban, illetve a fűtő- és légkondicionáló rendszerek energiateljesítményének tanúsítása, auditálása és ellenőrzése terén.

Az intézkedések beruházási követelményeit és adminisztrációs költségeit elemezték, és ezek az előnyökhöz és a megtérüléshez képest viszonylag alacsonyak. Az 1000 m² küszöb eltörlése például európai uniós szinten évente 8 milliárd EUR további tőkeköltséget jelentene, 2020-ig azonban 25 milliárd EUR/év energiaköltség-megtakarítást, ezzel pedig negatív CO₂-csökkentési költségeket eredményezne.

A beruházási igények Európa-szerte jelentős mértékben eltérnek a társadalmi és a gazdasági körülményektől, az ingatlan eredeti állapotától és az elvégzendő felújítás típusától függően. Ezek az igények az európai uniós polgárok között nem egyenlő mértékben oszlanak meg, vagyis további költségek hárulnak azokra, akik nagyobb felújítást végeznek épületükön vagy ingatlanügyletbe bocsátkoznak. Mindenesetre ezek a kezdeti beruházások a magas olajárak miatt látványosan megtérülnek.

A társadalom számára az energiafogyasztás csökkentésében, ilyen módon pedig a csökkentett CO₂-kibocsátásban és az energiabehozataltól való függésben, a különösen helyi és regionális szintű munkahelyteremtésben, a jó egészségi állapotban és a munka termelékenységében mutatkozó átfogó előnyök messze meghaladják az elemzett intézkedések költségeit.